

Forslag

til

Lov om ændring af lov om hunde.

Fremsat den 5. februar 1976 af *Jens Møller* (KrF), *Chr. Christensen* (KrF) og *Poul H. Møller* (KrF).

§ 1.

I lov om hunde, jfr. lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, 6. pkt., affattes således:

„Hvis besidderen ikke inden 6 døgn efter, at underretning eller fremlysning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive.“

2. I § 3, indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

„Stk. 6. Det er forbudt at oplære hunde til angreb på mennesker (kappearbejde). Undtaget fra denne bestemmelse er hunde, der benyttes af politiet, forsvaret, skov- og jagtbetjente samt vagtselskaber.“

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

§ 2.

Loven træder i kraft 1. juni 1976.

Bemærkninger til lovforslaget.

I § 3, stk. 1, 6. punktum, tages der et rimeligt hensyn til mennesker, der kan være blevet syge eller på anden måde er forhindret i at henvende sig til politiet inden for så kort en frist som 3 dage.

Der har i de senere år været et stigende antal tilfælde, hvor mennesker er blevet bidt af hunde. Om denne sag skriver Orla Johansen i Morgenavisen Jyllands-Posten den 12. januar 1976:

Emne for vore lovgivere.

Forleden kunne man i dagspressen læse om en lidet flatterende prognose gående ud på, at en halv snes tusinde mennesker i det nye år vil blive bidt af hunde. Privat hørte jeg for nogle dage siden om en sygeplejerske på et sygehus, som fortalte, at man dér i gennemsnit behandlede ét hundebid pr. dag, og at 95 pct. af disse bid stammede fra schæferhunde. Med andre ord: Schæferen skulle være en særdeles farlig og bidsk hund, ikke sandt? Vel er den ej. . . . Schæferhunden er ikke mere bidsk end så mange andre racer. Men at den gøres bidsk er noget helt andet, og der synes, som før bemærket på dette sted, al mulig grund til indgriben over for den herskende angrebsdille, også kaldet kappearbejde, inden for schæferdressuren.

I sidste nummer af Schæferbladet retter klubbens tidligere formand for avlsrådet, Asker Christensen, under overskriften: „Er man da blevet helt forrykt?“

et skarpt angreb på denne dressurform. Forholdet er det, at schæferklubben på sit sidste repræsentantskabsmøde gik ind for den såkaldte BHP I, II og III, dvs. brugshundeprøve efter tysk mønster og obligatorisk omfattende kappearbejde. Asker Christensen påpegede i sit indlæg det vanvittige i, at man lærer en ung hund, som endnu dårligt har lært lydighed, at angribe, når som helst en person løber. Det kan, hævder han, hverken gavne brugshunde-sagen eller avlen, at man lærer uerfarne hunde samt hundeførere at angribe. Jeg vil gerne gå et skridt videre og påstå, at det forrykte omfatter både unge og ældre schæferhunde, når man lærer dem angreb. Det mest vanvittige ligger i, at en masse schæfer-ejere, som ikke ejer evnen for den rette behandling, på kursus lærer deres hund at bide. Vore lovgivende myndigheder har så travlt med mange ting, for tiden bl. a. med tanker om forbud mod noget så uskyldigt som halekupering af nyfødte hvalpe. Her kunne man i stedet for rette blikket mod nord og konstatere, at det såvel i Norge som i Sverige er forbudt private at deltage i angrebskursus med deres hunde. Kun politi- eller militærhunde må i disse lande læres op til angreb. Og hvorfor —?

Ja, årsagen må vist være temmelig indlysende for alle andre end netop de danske lovgivere.